

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. S. D.,** zastoupen Mgr. Filipem Toulem, advokátem se sídlem Lannova tř. 16/13, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. V. D.** a **II. K. D.,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUJCK 93157/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2017, č. j. 50 A 30/2016 - 38,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2017, č. j. 50 A 30/2016 - 38, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 8. 7. 2016, č. j. KUJCK 93157/2016, a rozhodnutí Městského úřadu N., č. j. 2016/330/028, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Filipa Toula, advokáta se sídlem Lannova tř. 16/13, České Budějovice.

IV. Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad v Netolicích, odbor stavebně-správní a ÚP (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 21. 3. 2016 rozhodnutí, jímž nařídil vlastníkovi stavby panu V. Ř., aby odstranil část stavby označenou jako „terasa, betonová podezdívka se zábradlím, umístěná na pozemku parc. číslo X, X a parc. č. X, kat. území N.“, v rozsahu přesahujícím původně povolenou stavbu v západní části o 80 cm tak, aby byla v souladu se stavebním povolením č. j. 437/332, které bylo vydáno dne 24. 10. 1983 tehdejším ONV v Netolicích, odborem hospodářsko-správním. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobce i pan Ř. odvolání, na jejichž základě žalovaný opravil výrok prvostupňového rozhodnutí v označení správního orgánu, který vydal dne 24. 10. 1983 stavení povolení, a to z „ONV v Netolicích“ na „MěNV v Netolicích“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil dále žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Shledal, že rozhodnutí stavebního úřadu je vykonatelné a je z něj patrné, jaká část stavby má být odstraněna. Podle stavebního povolení měla být 150 cm od stěny domu č. X vybudována betonová podezdívka, proto stavební úřad zcela správně dovodil, že v rozporu se stavebním povolením je pouze ta část stavby označená jako terasa, která přesahuje povolenou stavbu v západní části o 80 cm. Pokud se jedná o stavbu betonové plochy terasy, pak tato nevyžaduje samostatné stavební povolení, a proto nemohlo být ohledně této části vedeno řízení o odstranění stavby. S tvrzením žalobce, že stavba by byla v souladu s povolením pouze tehdy, pokud by byla odstraněna celá betonová plocha umístěná na pozemku parc. č. X, se proto soud neztotožnil. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí netrpí žádnými vadami, neboť se žalovaný v jeho odůvodnění vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Námitka, že ani po odstranění vymezené části stavby, nebude stavba v souladu se stavebním povolením, nebyla v odvolání vznesena.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že již v průběhu správního řízení a stejně tak během řízení soudního namítal, že stavba zídky i betonové terasy měla být realizována na pozemku parc. č. X, tedy výlučně na pozemku pana V.a Ř., a nikoliv na pozemku parc. č. X, jehož spoluvlastníkem je stěžovatel. Stavební povolení nadto stavbu terasy vůbec neřeší.

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že se krajský soud náležitě nevypořádal s námitkami uvedenými v žalobě. Je zřejmé, že podle stavebního povolení neměla být stavba terasy vůbec realizována. Odstraněním části vymezené v rozhodnutí stavebního úřadu tak nebude dosaženo souladu stavby se stavebním povolením. Stěžovatel je toho názoru, že stavba betonové terasy, která je spojena se zemí pevným základem, a to z jedné strany s budovou č. p. X a z druhé strany s betonovou podezdívkou, umístěná přitom z větší části na pozemku jiného vlastníka, je stavbou, pro jejíž realizaci je třeba stavební povolení.

[5] Stěžovatel dále podotýká, že u Okresního soudu v Prachaticích je vedeno řízení sp. zn. 8 C 49/2015, o určení vlastnického práva k části pozemku parc. č. X v k. ú. N., na které je provedena stavba podezdívky a části betonové terasy. V rámci tohoto řízení pan V. Částka, projektant, na základě jehož dokumentace bylo vydáno stavební povolení, při jednání uvedl: „*Tady byla zakreslena opěrná zeď, čili bez kvóty, to je všeobecně daný, že*

takto by měla vypadat, aby se zabránilo nějakému tomu sesuvu, ovšem vzdálenost by vyplynula z nějakého následného zaměření.“ Z toho je zřejmé, že oněch 150 cm uvedených v projektové dokumentaci (odstup betonové podezdívky od obvodové zdi domu č. p. 147) nelze brát závazně.

[6] V neposlední řadě krajský soud zcela pominul, že stavební povolení opravňovalo stavebníka ke stavbě betonové podezdívky toliko na pozemku parc. č. X v k. ú. N. a nikoliv na pozemku parc. č. X a rozhodně nepovolovalo stavbu terasy – betonové plochy spojené se zemí pevným základem. Betonová podezdívka a část betonové plochy ale byly provedeny na pozemku parc. č. X, tedy zcela zjevně v rozporu se stavebním povolením. Navíc i samotné rozhodnutí stavebního úřadu hovoří o terase jako stavbě, přestože žalovaný i krajský soud uvádí, že ke stavbě betonové terasy není třeba stavební povolení.

[7] Stěžovatel má tedy za to, že se krajský soud v přezkoumávaném rozsudku nevypořádal se všemi jeho námitkami. Proto navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Dne 7. 6. 2017 dále obdržel Nejvyšší správní soud podání stěžovatele, v němž doplnil, že správní spis obsahuje pouze kopie stavebního povolení, z nichž není zřejmé, zda je výkresová část kompletní. Vzhledem k tomu, že podle textové části měla být stavba realizována na pozemku parc. č. X v k. ú. N., avšak podle žalovaného měla být stavba situována také na pozemku parc. č. X v k. ú. N., jsou výkresová a textová část v rozporu. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhl, aby soud vyžádal u Stavebního úřadu v Netolicích originál stavebního povolení č. j. 437/332.

[9] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nijak blíže nevyjádřil a pouze odkázal na svá dřívější podání a obsah správního spisu s tím, že přezkoumávaný rozsudek považuje za zcela věcně správný a zákonný.

[10] Osoby zúčastněné na řízení k věci žádné vyjádření nepodaly.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněních důvodů, současně při tom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné uvedl, že se krajský soud nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami. Vytýkanou vadu přezkoumávaného rozsudku nicméně Nejvyšší správní soud neshledal, neboť z jeho obsahu je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, z jakého důvodu považoval námitky stěžovatele za liché, a proč se ztotožnil s právním posouzením věci, jak jej provedl žalovaný. Byť se krajský soud k některým

z námitek stěžovatele vyjádřil toliko ve stručnosti a v mnohém spíše zopakoval argumentaci žalovaného, žádnou z žalobních námitek zcela neopomenul. Lze tedy učinit dílčí závěr, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[14] Pro posouzení důvodnosti zbylých námitek stěžovatele pak považuje soud za nezbytné nejprve ve stručnosti shrnout meritum věci. Stěžovatel podal dne 17. 2. 2010 u stavebního úřadu podnět k zahájení řízení o odstranění stavby pana Ř. stojící na pozemcích parc. č. X a X. Stěžovatel konkrétně uvedl, že mezi pozemky parc. č. X, X a X je ve svahu vybudována nosná zeď, na jejímž vrchu postavil pan Ř. bez stavebního povolení terasu, a to dílem i na pozemku ve vlastnictví stěžovatele (parc. č. X). Předmětná terasa přitom nadměrně zatěžuje nosnou zeď, která hrozí zřícením. Po předběžném posouzení věci a provedení kontrolní prohlídky stavby stavební úřad dne 9. 1. 2013 zahájil ve věci řízení o odstranění stavby.

[15] V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že Městský národní výbor v Netolicích vydal dne 24. 10. 1983 stavební povolení č. j. 437/332, jímž byly povoleny stavební úpravy rodinného domu č. p. X v N. stavebníka pana V. Ř. Úpravy byly povoleny v rozsahu projektové dokumentace za splnění ve stavebním povolení vyjmenovaných podmínek. Součástí správního spisu je též technická zpráva k předmětnému stavebnímu povolení, v níž se podává, že *„před objektem bude provedena betonová podezdívka a osazeny železné sloupky pro plot.“* Podle výkresové části pak bylo plánováno, že ve vzdálenosti 150 cm od zdi rodinného domu bude vybudována betonová podezdívka v šíři 30 cm. Další doklady z původního správního řízení (vyjma oznámení o zahájení stavebního řízení) již opatřeny nebyly.

[16] Z fotografií založených ve správním spise a z dalších podkladů zajištěných stavebním úřadem je patrné, že současný stav se od toho, který byl popsán v projektové dokumentaci, do značné míry liší. Především došlo k vybetonování plochy o rozměrech 160 x 510 x 260 cm za domem stavebníka, čímž vznikla jakási terasa táhnoucí se až po okraj svahu zpevněného opěrnou kamennou zdí, kde je ohraničena plotem (zábradlím). Betonová plocha je přitom z velké části vybudována na pozemku ve spoluvlastnictví stěžovatele a osob zúčastněných na řízení.

[17] Na základě zjištěného skutkového stavu nejprve stavební úřad dvakrát rozhodl, že panu Ř. se odstranění stavby nenařizuje. Poté, co byla obě tato rozhodnutí zrušena žalovaným, nařídil stavební úřad částečné odstranění stavby v rozsahu 80 cm šířky terasy, betonové podezdívky a zábradlí. Vycházel přitom z úvahy, že panu Ř. bylo stavebním povolením umožněno postavit ve vzdálenosti 150 cm od stěny domu betonovou podezdívku pod plot v šířce 30 cm, stavebnímu povolení proto neodpovídá pouze ta část terasy, která zmiňované rozměry přesahuje. Tyto závěry, aprobované následně žalovaným i krajským soudem, nicméně Nejvyšší správní soud považuje za chybné.

[18] Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, stavební úřad nařídí odstranění stavby *„prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“* Stavební úřad tedy v řízení o odstranění stavby zkoumá kumulativní splnění dvou podmínek, a to zda se jedná o stavbu

nepovolenou, potažmo postavenou v rozporu se stavebním povolením, a jestli stavba byla dodatečně povolena či nikoliv.

[19] V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že některé stavební úpravy provedené panem Ř. nenachází oporu ve vydaném stavebním povolení. Lze tedy konstatovat, že část stavby byla realizována v rozporu se stavebním povolením. Současně pan Ř. nepodal žádost o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona, a to ačkoliv byl o této možnosti v průběhu správního řízení poučen. Jedinou spornou je tak otázka rozsahu nepovolených stavebních úprav.

[20] Stěžovatel již od podání podnětu k zahájení správního řízení setrvale namítal, že stavba betonové terasy, včetně betonové podezdívky pod plot, byla neoprávněně provedena na jeho pozemku (respektive v době výstavby na pozemku tehdejšího vlastníka parcely č. X). Faktický stav spočívající v provedení stavby na pozemku třetí osoby byl v průběhu správního řízení náležitě prokázán. Správní orgány nicméně vycházely z předpokladu, že tato okolnost je záležitostí případného soukromoprávního sporu a nemůže být důvodem pro nařízení odstranění stavby.

[21] Nejvyšší správní soud si je vědom nutnosti rozlišování pojmů „nepovolená“ a „neoprávněná“ stavba. Mezi stěžovatelem a panem Ř. se přitom zjevně do značné míry skutečně jedná spíše o spor soukromoprávní povahy, jehož vyřešení správním soudům ani správním orgánům nepřísluší. To však neznamená, že by byly výhrady stěžovatele pro účely řízení o odstranění stavby zcela irelevantní. Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně zdůrazňoval, že je povinností správního orgánu přihlédnout i v řízení o dodatečném povolení stavby k sousedským námitkám, které jsou svojí povahou ryze soukromoprávního charakteru (viz rozsudky ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 - 40, a ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36). Tím spíše pak nemůže soukromoprávní námitky správní orgán přehlížet za situace, kdy vlastník dokonce ani o dodatečné povolení stavby nepožádal.

[22] Pokud je stavba realizována bez souhlasu třetí osoby na jejím pozemku, povede tato skutečnost zpravidla k závěru, že se jedná o stavbu neoprávněnou. Nelze však vyloučit, že se současně bude jednat rovněž o stavbu nepovolenou, potažmo postavenou v rozporu se stavebním povolením. Nutno podotknout, že i podle § 58 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (účinném v době podání žádosti o vydání stavebního povolení) platilo, že *„[s]tavebník musí prokázat, že je vlastníkem (§ 139 odst. 4) pozemku určeného územním rozhodnutím k zastavění nebo že má k takovému pozemku jiné právo, které jej opravňuje zřídit na něm požadovanou stavbu.“* Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s žalovaným v tom směru, že je nucen vycházet z pravomocného stavebního povolení a nepřísluší mu, aby posuzoval, zda byly v době jeho vydání splněny veškeré zákonem stanovené podmínky. Jinak řečeno, pokud by pan Ř. provedl stavební úpravy v souladu, s (byť i nezákonně) vydaným stavebním povolením, a toto stavební povolení nebylo následně na základě opravných či dozorčích prostředků zrušeno, nelze jeho stavbu považovat za nepovolenou. O takovou situaci se však v daném případě nejedná.

[23] Předně, stavební úpravy provedené panem Ř. se do určité míry vymykají podmínkám stanoveným ve stavebním povolení. Pan Ř. byl na základě stavebního

povolení oprávněn provést betonovou podezdívku pod plot, a to (podle výkresové dokumentace) ve vzdálenosti 150 cm od obvodové zdi domu č. X. Předpokládaná šířka podezdívky byla 30 cm. V této souvislosti nelze přehlédnout, že stavební povolení vůbec nehovoří o tom, že by měla být stavba realizována na pozemku třetí osoby. Tato skutečnost pak nevyplývá ani z technické zprávy ke stavebnímu povolení či výkresové dokumentace, které byly vyhotoveny zcela bez přihlédnutí k členění pozemků a nelze z nich tedy vyčíst na jakém pozemku či v jaké jeho části by měla být stavba provedena. Není tedy vůbec zřejmé, zda, či jakým způsobem pan Ř. v době vydání stavebního povolení prokazoval, že je vlastníkem pozemku určeného k zastavění, nebo že mu k tomuto pozemku svědčí jiné právo. Správní orgány nicméně v posuzované věci dovodily, že stavební povolení panu Ř. stavět na pozemku třetí osoby umožňovalo, což implicitně vyplývá právě z výkresové dokumentace, která počítala s umístěním betonové podezdívky ve vzdálenosti 150 cm od stěny domu (tj. fakticky na pozemku parc. č. X). I kdyby však soud na tuto úvahu přistoupil, neznamená to, že by nebylo možno panu Ř. nařídit odstranění té části betonové terasy, která se rozprostírá ve vzdálenosti do 180 cm od zdi rodinného domu, jak dovodily správní orgány.

[24] Stavební povolení z roku 1983 umožňovalo panu Ř. postavit pouze betonovou podezdívku a plot, situované ve vzdálenosti 150 cm od obvodové zdi. Z této skutečnosti však nelze dovodit, že by byl pan Ř. oprávněn zastavět celou plochu na pozemku parc. č. X až po předmětnou podezdívku. Pokud tedy celou tuto plochu zabetonoval a vytvořil si na ní terasu, učinil tak jednoznačně v rozporu se stavebním povolením. Rovněž je třeba zdůraznit, že ani podezdívka a plot nebyly realizovány v plánované vzdálenosti, ale byly postaveny až na samém okraji svahu zpevněného opěrnou zdí. Podezdívka s plotem proto byly postaveny až v části přesahující zmiňovaných 180 cm (150 cm + 30 cm šířky podezdívky podle stavebního povolení), u níž bylo nařízeno její odstranění. Fakticky tak na základě rozhodnutí stavebního úřadu došlo k tomu, že po odstranění označené části stavby by na pozemku stěžovatele zůstala část betonové terasy (až do vzdálenosti 180 cm), tj. stavba, která vůbec nebyla panu Ř. povolena. Se stěžovatelem lze tedy souhlasit v tom směru, že odstranění označené části stavby nepovede k dosažení souladu se stavebním povolením.

[25] Je přitom třeba zdůraznit, že správní orgány ve svých rozhodnutích nikterak neosvětlily, z jakého důvodu nenařídily odstranění i té části terasy, která zasahuje na pozemek stěžovatele až do vzdálenosti původně plánované podezdívky. Až ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že realizace betonové terasy nevyžaduje stavební povolení, a proto nelze její odstranění nařídit. Tento závěr, který bez dalšího přejal i krajský soud, však žádným způsobem blíže neodůvodnil. Nejvyšší správní soud je nicméně přesvědčen, že v tomto ohledu nelze nalézt rozdíl mezi částí stavby realizovanou ve vzdálenosti do 180 cm od zdi a částí realizovanou za ní. V obou případech se jedná z velké části o terasu, přičemž u části bližší okraji svahu správní orgány žádnou obdobnou překážku pro její odstranění neshledaly. Postup správních orgánů tedy považuje soud za nelogický a zcela nekonzistentní.

[26] Lze uzavřít, že ve správním řízení bylo bez jakýchkoliv pochyb prokázáno, že stavba terasy a betonové podezdívky s plotem jakožto celku byla provedena v rozporu se stavebním povolením. Zjištěné rozpory se stavebním povolením (nejedná-li se o marginálie) by přitom měly vést k vydání rozhodnutí o odstranění stavby, resp. její části.

To tím spíše, že její vlastník se ani nepokusil o její pozdější legalizaci a nepožádal o dodatečné povolení stavby. Skutečnost, že stavba byla realizována na cizím pozemku, přitom tyto závěry ještě umocňuje. Bez významu pak nejsou ani další okolnosti, mezi něž patří právě lokalita, v níž je stavba umístěna. Nelze odhlédnout od toho, že celá nepovolená část stavby byla provedena v poněkud nestabilním terénu, na vrcholu svahu zpevněného opěrnou kamennou zdí. Je tedy otázkou, zda by vůbec bylo v minulosti možné s ohledem na statiku opěrné zdi zamýšlenou stavbu povolit. Stěžovatel správnímu orgánu doložil znalecký posudek, v němž se podává, že betonová terasa má na stav opěrné zdi značně neblahý vliv a ohrožuje její stabilitu a soudržnost. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší, aby se těmito skutečnostmi blíže zabýval, či dokonce hodnotil správnost v posudku uvedených závěrů. Je však povinností správních orgánů i k těmto zcela zásadním skutečnostem přihlédnout, přičemž by je měly mít, s ohledem na zachování bezpečnosti v dotčené oblasti, na zřeteli i při stanovení rozsahu a způsobu odstranění stavby.

[27] Pro úplnost soud dodává, že nepovažoval za nezbytné vyžádat si stěžovatelem označené dokumenty a provádět jimi dokazování, neboť již na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že námitky stěžovatele jsou opodstatněné. Nelze nicméně přehlédnout, že obsahem správního spisu není kompletní dokumentace ke stavebnímu povolení z roku 1983, ale toliko její fragmenty. Stavební úřad příčiny tohoto stavu ve svém rozhodnutí neosvětlil. S ohledem na přetrvávající nejasnosti ohledně oprávněnosti pana Ř. stavět na pozemku parc. č. X by však bylo na místě opatřit k věci i další podklady (např. žádost o vydání stavebního povolení), nebrání-li tomu žádné zásadní překážky.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup dány důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil. Současně s tím zrušil i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu (stavebního úřadu), a to s přihlédnutím k tomu, že žalovaný by pravděpodobně nebyl schopen zjištěné nedostatky v rámci své činnosti efektivně zhojit, a proto by mu nezbývalo než přistoupit ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. V neposlední řadě Nejvyšší správní soud zohlednil i dosavadní enormní délku správního řízení (řízení bylo zahájeno v lednu 2013, podnět k zahájení řízení stavební úřad obdržel dokonce takřka o tři roky dříve), pročež je namístě postupovat takovým způsobem, aby řízení nebylo nadále nadbytečně prodlužováno.

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. *„[r]ozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.“* Jelikož kasační stížnost byla plně úspěšná, stěžovatel má nárok na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[30] Za řízení před krajským soudem stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení v celkové částce 15.342 Kč. Tato částka sestává z náhrady nákladů na právní zastoupení ve výši 12.342 Kč odpovídající mimosmluvní odměně právního zástupce za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a replika k vyjádření žalovaného) podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a třem paušálním částkám jako náhradě hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že soud ověřil, že stěžovatelův zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se zvyšuje o náhradu za tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) vypočtenou sazbou 21 % z předchozích částek, tj. o 2.142 Kč. Součástí nákladů řízení je konečně i soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč.

[31] Za řízení před Nejvyšším správním soudem stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení v souhrnu za 9.114 Kč. V řízení o kasační stížnosti má procesně úspěšný stěžovatel právo na náhradu nákladů na právní zastoupení ve výši 4.114 Kč představovaných odměnou právního zástupce za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) ohodnocený podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu částkou ve výši 3.100 Kč a jednou paušální částkou jako náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), k čemuž je třeba přičíst náhradu za 21 % daň z přidané hodnoty podle § 57 odst. 2 s. ř. s. z předchozích částek ve výši 714 Kč. Žalobci nebyla přiznána náhrada za podání ze dne 7. 6. 2017, neboť v něm nejsou uvedeny pro posuzovanou věc další rozhodné skutečnosti. Žalobci náleží také náhrada soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč.

[32] Celkem tedy přiznaná náhrada nákladů řízení činí za řízení v obou stupních 24.456 Kč a žalovaný je povinen ji uhradit k rukám stěžovatelova zástupce v přiměřené lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud stanovil v trvání 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[33] Osobám zúčastněným na řízení soud v řízení o žalobě ani o kasační stížnosti neuložil plnění žádné povinnosti; tyto osoby ani nepodaly v řízení žádná vyjádření a nevznesly návrh na přiznání dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Proto soud výrokem IV rozhodl tak, že se osobám zúčastněným na řízení náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu